

Full diocesà

5 de maig del 2019

p4 — Jornada sobre el voluntariat en l'àmbit de la salut

p8 — Mes de maig, mes de Maria

Foto de Ramon Oromí

La Mare de Déu de la Popa

La patrona de Borredà, des de l'època medieval, és la Mare de Déu de la Popa, mot que es refereix al pit, ja que es venera una imatge on la Mare de Déu està alletant el Nen Jesús.

D'imatges de la Mare de Déu de la Llet n'hi ha moltes, però la referència borredanesa de «la Popa» és única.

Per les fotografies d'arxiu conservades es tractava d'un exemplar de fusta policromada del segle XIV que, tot i representar un model iconogràfic gòtic, utilitzava els trets formals de l'últim romànic; representava la Verge donant el pit al fill. Malgrat que havia estat restaurada i modificada al llarg dels segles moderns, era una peça medieval de gran valor. Fou restaurada per l'escultor vigatà Eudald Brunet l'any 1928.

La imatge original fou destruïda durant la Guerra Civil de 1936-1939 i juntament amb la talla es van perdre part de les joies i dels vestits, objectes barrocs.

Actualment presideix el cambril una reproducció d'aquella imatge. Fou feta construir per Mn. Maurici Soler l'any 1940. La seva festa se celebra el 15 d'agost.

*Puix vostre amor maternal
al Bon Jesús ens apropa:
Mare de Déu de la Popa,
deslliureu-nos de tot mal.*

«No la podien treure de tant de peix com hi havia»

Diumenge III de Pasqua / Cicle C

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies els apòstols comparegueren davant el sanedrí, i el gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home.» Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen.» Ells prohibiren als apòstols de parlar més en nom de Jesús, i els deixaren anar. Els apòstols es retiraren del tribunal del sanedrí, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

(5,27b-32.40b-41)

Salm responsorial

Amb quin goig us exalço, Senyor!

(Salm 29)

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

Jo, Joan, tot mirant la visió vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que rodejava el tron de Déu, junt amb els vivents i els ancians. Eren milers i miríades de miríades que cridaven: «L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança.» Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs, que deien: «Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles.» Els quatre vivents responien: «Amén.» I els ancians es prosternaren adorant.

(5,11-14)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús encara s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberíades. L'aparició fou així. Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. Simó Pere els digué: «Me'n vaig a pescar.» Els altres li respongueren:

«Nosaltres també hi venim.» Sortiren tots i pujaren a la barca, però aquella nit no pescaren res. Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren. Ell els digué: «Nois, no teniu res per a menjar?» Li contestaren: «No.» Els digué: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu.» Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: «És el Senyor.» Així que Simó Pere sentí aquestes paraules, es posà la roba que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de terra, vingueren amb la barca, estirant la xarxa plena de peix. Quan baixaren a terra veieren un foc, amb peix i pa coent-se sobre les brases. Jesús els diu: «Porteu peixos dels que acabeu de pescar.» Simó Pere pujà a la barca i estirà cap a terra la xarxa: hi havia cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinçà. Jesús els digué: «Veni a esmorzar.» Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien, que era el Senyor. Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix. Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts.

(21,1-19)

«Pere i els apòstols contestaren: "Obeir Déu és primer que obeir els homes"»

«Aquella nit no pescaren res»

Jean Hakolimana, prev.

L'evangeli descriu una nit tràgica per als deixebles. Primer, decideixen l'un rere l'altre recuperar xarxes i barca per anar a pescar, allò mateix que havien deixat per seguir Jesús. Surten a pescar, però no responen a la crida de Jesús, sinó seguint la iniciativa de Pere. Ho fan de nit, que significa l'absència de Jesús, i el treball resulta infructuós. Abandonen la llum i s'enfonsen en la foscor. Amb l'arribada de l'alba, es presenta Jesús. Des de la riba, es comunica amb ells. Sorprenentment, els deixebles no el reconeixen. Potser és la distància, potser la boira de l'alba, però, sobretot, el seu cor confús el que els impedeix de reconèixer-lo. L'evangeli així ens va fent una descripció detallada del que succeeix en una comunitat desconnectada de Jesús i que intenta sobreviure «fent coses».

La crisi nostra actual té quelcom de semblant. Constatem dia rere dia una baixada dràstica en tots els àmbits. Els pocs que quedem ens hem de multiplicar per cinc perquè tot continuï com abans: «així s'ha fet sempre». Veiem sempre els mateixos, i els mateixos per a tot. Potser en lloc de perseguir un manteniment a qualsevol preu ens convindria aturar-nos a cuidar millor l'essencial: la presència viva del Ressuscitat en el nostre treball. Igual que els deixebles, la nostra preocupació per sobreviure ens pot ser un impediment per a veure i escoltar Jesús. Com deia Pagola, per a difondre la Bona Nova de Jesús i col·laborar eficaçment en el seu projecte, el més important no és «fer moltes coses», sinó tenir millor cura de la qualitat humana i evangèlica del que fem. El decisiu no és l'activisme sinó el testimoni de vida que puguem irradiar els cristians.

La imatge

Els signes de l'evangelista Joan responen a la qüestió sobre Jesús i el temps de l'Església. La barqueta al mig del llac amb Pere i els altres apòstols; en clarejar, Jesús és a la costa, manant on han de tirar la xarxa i preparant-los i repartint-los l'esmorzar.

Pere quedarà constituït cap de l'Església naixent quan haurà proclamat el seu amor a Jesús i haurà rebut l'encàrrec corresponent.

Jesús al mar de Galilea (1575-80). Il Tintoretto

Agenda

Lit. hores: Setmana III

6 dilluns

El martiri de Sant Joan Apòstol i evangelista
—Sant Domènec Savio
—Sant Pere Nolasc
Ac 6,8-15/Salm 118/Jn 6,22-29

7 dimarts

—Santa Gisela
Ac 7,51-8,1a/Salm 30/Jn 6,30-35

8 dimecres

El Patroni de la Mare de Déu
—Santa Maria Mitjancera de totes les gràcies
La Mare de Déu del Roser de Pompeia
Ac 8,1b-8/Salm 65/Jn 6,35-40

9 dijous

—Sant Hermes
—Santa Lluïsa de Marillac
Ac 8,26-40/Salm 65/Jn 6,44-51

10 divendres

—Sant Joan d'Àvila
Ac 9,1-20/Salm 116/Jn 6,52-59

11 dissabte

La Mare de Déu del Diví Pastor
—Sant Anastasi
—Sant Ponç
—Sant Eudald de Ripoll
Ac 6,1-7/Salm 115/Jn 6,16-21

12 diumenge IV de Pasqua / Cicle C, el Bon Pastor

La Mare de Déu dels Desamparats
Les Santes Espines de Tàrrrega
—Sant Pançaç
—Santa Nerea
Ac 13,14.43-52/Salm 99/Ap 7,9.14b-17/Jn 10,27-30

La tasca del voluntariat en l'àmbit de la salut

El dissabte dia 6 d'abril es va celebrar la XXX Trobada Diocesana de Pastoral de la Salut al Seminari de Vic, que va girar entorn del tema de la Campanya del Malalt d'enguany: «El voluntariat en la Pastoral de la Salut». S'hi van aplegar una cinquantena de persones.

Després de la pregària inicial i de la benvinguda, que va anar a càrrec del Dr. Xavier Farrés, president de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes, hi va haver una taula d'experiències sobre el voluntariat en diferents àmbits: parròquies, residències, Hospitalitat i Fràter. Hi intervingueren Margarida Santanera i Dolors Devesa, de Manlleu;

Enca Casarramona, de Borgonyà; Anna M. Prat, de Sant Pere de Torelló, i Mireia Duran, de Veciana.

Van començar explicant les seves motivacions, el que els va dur a treballar com a voluntàries i també tot el que els ha aportat fer aquest servei desinteressat als altres i com això els ha ajudat a canviar la seva manera de veure la vida.

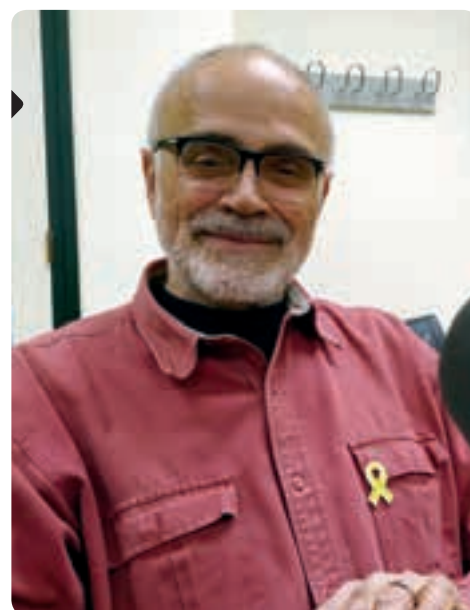
Explicaren en què consistia el servei que feien als malalts, des de l'atenció personal i l'acompanyament en els pelegrinatges a Lurdes o el suport i la integració que es pot trobar a la Fràter o el servei de portar la comunió des de la parròquia a les cases o a les residències.

Càritas Sant Hilari amb la gent gran

Càritas Sant Hilari és un dels motors d'un projecte nou que s'ha engegat en aquest municipi de les Guilleries i que vol detectar necessitats en persones de més de seixanta-cinc anys.

Impulsat pel DipSalut, conjuntament amb altres agents socials del territori, 3 voluntaris de Càritas s'han entrevistat amb 15 de persones que han seleccionat professionals mèdics per tal de conèixer si els manca algun tipus de servei, ajut, suport... i com se'ls pot donar un cop de mà.

Per al director d'aquesta Càritas del bisbat de Vic, Xavier Puigdevall, projectes d'aquesta naturalesa encaixen plenament amb l'ADN de Càritas. «Som del poble i coneixem moltes realitats», diu, i afegeix que encarnen una de les potes de l'Església que és «la missió de la caritat». Malgrat ser una iniciativa conjunta amb altres agents, Puigdevall considera que és un projecte que s'ha sentit «com a molt propi».

Juan Manuel Cotelo visita Manresa per presentar «El mayor regalo»

Redacció

Reserveu-vos a l'agenda aquesta data: divendres 17 de maig. Tindrem la possibilitat de visionar la pel·lícula *El mayor regalo*, escrita i dirigida per Juan Manuel Cotelo, autor entre altres de *La última cima*, *Mary's Land* i *Footprints*. El film, que combina humor, ficció i històries reals, aborda la força imparable del perdó a través de testimonis, tant dels qui l'han donat com dels qui l'han rebut. L'objectiu és demostrar que el perdó pot guarir i transformar tota mena de situacions, des d'una petita discussió fins a situacions de violència fraticida durant una guerra.

La projecció la tindrem al Multicines Bages Centre de Manresa, a les vuit del vespre. A més, comptarem amb la presència del mateix Cotelo –tot un privilegi–, que ens oferirà una interessant xerrada després de la projecció, amb la possibilitat de fer-li preguntes. L'entrada valdrà 5 € i també hi haurà l'opció de reservar-la a través del següent correu electrònic: pastoral@bisbatvic.com (les entrades reservades es podran recollir i pagar al cinema portant imprès el mail de confirmació, moments abans de la projecció).

Degut a l'interès que desperta la pel·lícula, també hi haurà al matí, al mateix Multicines Bages Centre, una projecció per a les escoles amb la presència de l'esmentat guionista i director. També se'n farà un visionat, amb la presència de Cotelo (a qui agraïm ja des d'ara la seva generositat), al Centre Penitenciari de Lledoners el mateix 17 de maig a la tarda.

La pel·lícula en paraules del director

El mayor regalo és l'última producció del director, guionista i productor Juan Manuel Cotelo. Amb aquesta pel·lícula prossegueix la seva trajectòria documental, en aquest cas per relatar experiències colpidores de perdó, recollint testimonis commovedors com els de l'ex-campió de boxa Tim Guénard, la víctima d'Eta Irene Villa, l'ex-director de l'IRA Shane O'Doherty i testimonis directes de la guerra fraticida de Ruanda. Cotelo ens parla així de la seva pel·lícula:

«Demanar perdó i perdonar funciona. En el cent per cent dels conflictes. *El mayor regalo* ho posa de manifest, no des de la teoria, sinó amb històries reals de reconciliació, en què la pau finalment ha triomfat sobre la guerra. I, en tots els casos, semblava impossible. Per això no em conformo que la pel·lícula agradi. Aspiro a quelcom més important: que guareixi ferides profundes en el cor dels espectadors. Desitjo que tots obtinguin la força per a demanar perdó i perdonar. Això sí que és un final feliç.»

Pel·lícula: El Mayor Regalo

Lloc: Multicines Bages Centre (Manresa)

Data: 17 de Maig

Hora: 20:00

Entrada: 5€

Reserva: Escriure un correu a pastoral@bisbatvic.com

Quins plans tens per a després de la teva mort?

José Ignacio Munilla, bisbe de Sant Sebastià

La pèrdua de fe en la vida eterna d'una bona part d'Occident ha portat a viure el present amb un estil de «vida somorta».

La realitat ha resultat ser molt diferent del que suposaven els qui creien que la «mort de Déu» hauria de traduir-se a gaudir amb més intensitat del moment present, sense esperar al compliment d'una promesa futura de felicitat, que fàcilment podria resultar alienant.

Res més lluny de la realitat. La veritat és que tantes ferides com observem en el panorama actual (agressivitat, amargor i tantes altres que provenen de la crisi antropològica i de la dictadura del relativisme) suggereixen una esmena a la totalitat a aquella profecia que augurava una cultura alliberada del llast de les seves arrels religioses. La nostra societat del benestar i de l'abundància, tenint-ho tot, manca del principal: l'esperança.

El temps ens ha demostrat que l'escatologia cristiana és, per si mateixa, contrària a tota alienació, ja que les conseqüències de la victòria de Crist sobre la mort no esperen a sentir-se fins a la fi dels temps, sinó que s'avancen encar-

nant-se en la història. Als fets em remeto: quantes experiències d'alliberament i de dignificació de l'ésser humà

Quan un home
té un perquè, és
capaç d'afrontar
qualsevol com

inspirades pel Ressuscitat! Quanta pau i alegria, enmig de les dificultats, en aquells que han estat aconseguits per ell!

Al llarg d'aquest últim any he tingut l'oportunitat de descobrir un magnífic filòsof francès, el nom del qual és Fabrice Hadjadj i que té diverses obres traduïdes al castellà. És reconfortant comprovar la potència de pensament que pot arribar a derivar-se de la inspiració cristiana. Entre les seves obres, me'n va cridar l'atenció una, el títol de la qual és un bon agulló contra la indiferència agnòstica: «Que tingueu èxit en la vostra mort».

Si de la negació de la vida eterna s'ha derivat una crisi de sentit per a viure el present, sembla lògic subratllar la importància de prendre partit davant la pregunta pel més enllà de la mort. Encara que en la nostra «cultura de l'estruç» pugui semblar una excèntrica pròpia de filòsofs «frikis», no pot haver-hi una pregunta més clau en aquesta vida que la següent: Quins plans tens per a després de la teva mort?; com tampoc no es pot expressar envers el nostre proïsme un millor desig que aquest: Que tinguis èxit en la teva mort!

El recent debat sobre l'eutanàsia, que discuteix el dret al suïcidi, ofereix una bona oportunitat per a formular les preguntes definitives sobre el sentit de la vida; aquestes mateixes preguntes que sovint solem pretendre ignorar al llarg de la nostra existència, com si la mort no tingués res a veure amb nosaltres.

La vida, mort i resurrecció de Jesucrist ens mostren que la dignitat de l'home no pot traduir-se en la reivindicació d'un suposat dret a morir, sinó

en la vocació a lliurar la vida. A això fan referència, d'una manera o d'altra, molts passatges evangèlics: els talents no han de ser enterrats, sinó que han de multiplicar-se al servei dels altres (cf. Mt 25,14-30); el qui busca salvar la pròpia vida, la perd, mentre que el qui la perdi per la causa de Crist la trobarà (cf. Mt 16, 25); si el gra de blat no cau en terra i mor, no dona fruit (cf. Jn 12, 23-25)...

L'Evangeli és especialment clar a l'hora de mostrar-nos que l'objectiu de la vida no és conservar-la, ni cal fugir-ne quan arriba el sofriment; sinó que la seva raó de ser es concreta en un lliurament gratuït: «De franc ho heu rebut, doneu-ho de franc» (Mt 10,8). Ara bé, per a poder arribar a entendre que la nostra vocació és la de «donar la vida», és necessari haver descobert primer que Déu va donar la seva en favor nostre.

En el citat llibre del filòsof Fabrice Hadjadj podem llegir: «Aquest és el problema: la gent mor perquè no té res per què morir. Es procuren la mort perquè no se'ls proposa una Veritat a la qual lliurar les seves vides. Es des-trossen per no sacrificar-se.»

Ja en el segle XII deia sant Bernat de Claravall: «El desconeixement d'un mateix genera supèrbia, però el desconeixement de Déu genera desesperació.» En aquesta mateixa línia, Viktor Frankl, un deixeble avantatjat de Freud i conegut fundador de l'Escola de la Logoteràpia de Viena, afirmava: «Quan un home té un perquè, és capaç d'afrontar qualsevol com.»

Per això, la major pobresa de la nostra generació és la falta de sentit, i la necessitat més urgent és la de conèixer la revelació de Déu en Crist.

La Dita

«Ser una estàtua amb peus de plom»

Sebastià Codina, prev.

Ser una estàtua amb peus de plom... (persona amb grandesa fingida). Sembrar vents i recollir tempestats... (comportar-se sense seny: cf. Os 8,7).

El temps de dir un credo...

(de pressa, poca estona).

Portar la creu al coll...

(aguantar els daltabaixos).

Predicar en el desert...

(parlar sense ser escoltat).

Tal com Déu mana...

(afirmar la legalitat d'una cosa).

Deixat de la mà de Déu...

(abandonat a la seva sort).

La mà de Déu...

(es refereix al poder de Déu).

Qui no està amb mi, està en contra... (rebuig dels indecisos; cf. Mt 12,30).

Molts són els cridats i pocs els escollits... (no tothom diu que sí; cf. Mt 12,10).

Maria, la noia de Natzaret

Romà Casanova, bisbe de Vic

En iniciar el mes de maig proposo als qui llegiu aquestes paraules i teniu devoció a la Mare de Déu que, en aquest mes marià, feu una pregària més forta a santa Maria, la noia de Natzaret, pels nostres joves. Ells són en un moment important de la seva vida. Les opcions que prenen, a més de preparar el seu futur, també marquen el seu present. Una persona de veritat jove no és solament la que viu en la recerca de plaers passatgers i d'èxits superficials, que deixen el cor buit; sinó la que viu en lliurament generós, passant per sacrificis que dolen però que, de fet, a la curta i a la llarga, ens fan fecunds.

Hi ha un jove, Carlos Acutis, a qui el sant pare Francesc cita com a model per als joves (cf. *Christus vivit*, 104-107), el qual, havent mort a l'edat de quinze anys, va deixar un solc de vida harmoniosa i generosa. La vida d'aquest jove tenia la seva font en la relació amb Crist vivent. La devoció a Maria, amb la pregària del rosari, era un punt cimera en el seu dia a dia. Aquest jovenet té una frase punyent, tant per als més joves com per als més grans: «Tots neixen com a originals, però molts moren com a fotocòpies.» Redescobrir-nos cada un de nosaltres com a únics i irrepetibles, estimats de Déu i amb una missió, i ajudar els nostres joves a fer el mateix, seria un gran bé. El que Déu té somiat per a cada un és la missió a descobrir i a viure. No tenim una missió, sinó, com ensenya Francesc, papa, som missió. Per això us demano que oferiu una part de rosari cada dia en aquest mes de maig pels joves de la nostra diòcesi, a fi que no acabin essent fotocòpies de les ideologies que dominen el nostre món. Les quals, l'únic que fan és arrencar del cor de les persones, que són víctimes seves, la vida i la llibertat.

Pregueu perquè ells trobin Crist viu. Maria, mare i mestra, és sempre intercessora dels seus fills. Ella, la

noia de Natzaret, era molt jove quan rebé, per l'anunci de l'àngel, la crida a llançar-se a les mans de Déu per a acomplir la seva missió: ser la mare del Fill de Déu. El seu «sí» fou «de qui vol comprometre's i de qui vol arriscar-se, de qui vol apostar-ho tot, sense més seguretats que la certesa de saber que era portadora d'una promesa» (ibídem, 44). Maria, noia jove, va tenir l'actitud pròpia de qui és veritablement jove. No es va deixar portar mai pel seu egoisme, sinó que va fer de la seva vida una ofrena, un donar-se amb confiança a qui n'és digne, d'aquesta fe i confiança.

